

ΘΗΚΗ ΤΗΡΟΧΗ ΤΩΝ ΓΡΑΦΩΝ.

ΜΕΓΑΛΗ διαφορά μεταξύ τῆς σοφίας τῶν θείων Γραφῶν, καὶ τῆς σοφίας τῶν βιβλίων τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν ἀναγνώσῃς τὸν περὶ ψυχῆς, τὸν περὶ ἀρετῆς, τὸν περὶ σωφροσύνης, ἔτους περὶ τοῦ δικαίου λόγους τοῦ Πλάτωνος, πᾶσαν τὴν ἠθικὴν διδασκαλίαν τοῦ Ἀριστοτέλους, τὰ χρυσὰ ἔπη τοῦ Πυθαγόρου, τὰ ἠθικὰ συγγράμματα τοῦ Πλουτάρχου, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τῶν σοφῶν τοῦ κόσμου βιβλία, βλέπεις, ναί, εὐρεῖς νοημάτων πλουσίαν, διάθεσιν τῶν εὐρεθέντων εὐτακτον, εὐροίαν λόγου ἡδονικῆν, κάλλος συντάξεως τεχνικόν, ἐπιχειρήματα γενναῖα, ἀποδείξεις ἰσχυράς, ἔτι ὅσα ἄλλα ἢ πάνδημος ῥητορικὴ καὶ ἡ κοσμικὴ διδάσκει φιλοσοφία· πλὴν, ἐνόσῃ μὲν ἀναγινώσκεις αὐτὰ, καὶ θαυμάζεις, καὶ ἠδύνασαι, καὶ πείθεσαι· ἔπειτα, κλείσας τὸ βιβλίον, μένεις γυμνὸς τῆ πνευματικῆς καρποῦ, ὡς καὶ τὸ πρότερον. Ὅταν δὲ ἀναγινώσκῃς τὰ λόγια, τὰ περιεχόμενα εἰς τὰ βιβλία τῶν θείων Γραφῶν, τότε ἡ θεία ἀπλότης, ἡ ἐν αὐτοῖς λάμπουσα, καὶ ἡ ἀπλή τῶν πραγμάτων ἀλήθεια, καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς ἐπουράνιος σοφία, καὶ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δύναμις, ὅχι μόνον καθυδύνουν τὴν σωματικὴν αἴσθησιν, ἀλλ' ἐξεγείρουν ἔτι τῆς ψυχῆς σου τὸν πόθον, καὶ ὅχι μόνον πείθουν τὸν νοῦν, ἀλλὰ νικοῦν καὶ τὴν καρδίαν σου. Ὅθεν οἱ ἀναγνώσται καὶ οἱ ἀχροαταὶ τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καρποφοροῦσιν, εἰς μὲν τριάκοντα, εἰς δὲ ἑκατὸν, κατ' ἀναλογίαν τῆς καλῆς αὐτῶν προαιρέσεως.—ΘΕΟΤΟΚΗΣ.

ΠΕΡΙ ΚΑΡΔΙΑΣ, ΚΑΙ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ. ΑΡΙΘ. 1.

Ἡ ΖΩΗ εἶναι μυστήριον· οἱ νόμοι αὐτῆς ἐπιστηρίζονται εἰς μίαν ἀρχὴν, ἣτις ὑπερβαίνει τὴν ἡμετέραν κατάληψιν· ὅλα δὲ τὰ ὑπὸ ζῶων γινόμενα διακρίνεται τρανώτατα τὴν ἐνέργειαν τοῦ Θεοῦ, ὅστις μόνος ἐδύνατο νὰ κατασκευάσῃ, μόνος δύναται νὰ συντηρῇ αὐτὰ, ἔτι μόνος καταλαμβάνει τῆς ζωῆς τὸ μυστήριον. Ἀρχὴ τις μυστηριώδης, ὑπεκφεύγουσα τοῦ ἀνατόμου τὴν μάχαιραν, εὐρίσκειται εἰς πᾶσαν ἵνα, εἰς πᾶν νεῦρον, εἰς πᾶν σφαίριον αἵματος κυκλοφοροῦντος εἰς τὸ σῶμα· ὑπάρχει βέβαια τί, τὸ ὁποῖον δίδει αἰσθησιν εἰς τὰ νεῦρα, τὴν δύναμιν τῆς συστολῆς εἰς τὰς ἵνας, ἔτι τὸ ὁποῖον μεταβάλλει τὴν τροφήν μας εἰς θερμὸν ἔτι ζῶν αἷμα. Ποῖος δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τί εἶναι ἡ ζωὴ! Ὅσον πλέον ἐρευνῶμεν, τόσοσον περισσότερον ἀποροῦμεν ἔτι θαυμάζομεν. Ποῖος σοφὸς δύναται νὰ καυχήσῃ ὅτι ἀνεκάλυψε τὰ ἀπόκρυφα τῆς φύσεως;

ἐντομον, ἢ νὰ ζωογονήσῃ τὸ νεκρὸν αὐτοῦ λείψανον, ἢ νὰ συνάξῃ καὶ νὰ ἐνώσῃ πάλιν τὰ στοιχειώδη αὐτοῦ μόρια, καὶ νὰ εἴπῃ, 'Ζῆθι;' Οὐδείς· ἀλλ' εἶναι Εἷς, ὅστις δύναται, ὅστις ἔτι τοῦτο καὶ ἄλλα πολλὰ ἔκαμεν, ἐκεῖνος ὅστις εἶπε, 'Γενηθήτω φῶς, καὶ ἐγένετο φῶς' ὅστις ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον καὶ ὅλα τὰ ζῶντα μὲ μόνον τὸν λόγον αὐτοῦ.

Ἀλλὰ μολονότι ἡ ζωὴ, ὅταν ἀφηρημένως θεωρῆται, εἶναι μυστήριον, αἱ ἐνέργειαι ὁμοῦς τῶν ζῶντων σωματῶν, ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀμέσως ἢ ὀργανικῆ τῶν ὑπαρξίς κρέμεται, ὑπόκεινται, μέχρι τινός, εἰς τὴν ἡμετέραν ἐρευναν, καὶ παρουσιάζουν εἰς τὸν σκεπτικὸν νόον ὑποθέσεις σπυδασιότατας. Μία ἐκ τῶν ζωτικῶν ἐνεργειῶν εἶναι ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος, τὴν ὁποῖαν διὰ νὰ καταλάβωμεν, πρέπει πρῶτον νὰ γνωρίσωμεν τὰ ὄργανα, διὰ τῶν ὁποίων ἀποτελεῖται· αὐτὰ δὲ εἶναι ἡ καρδία, αἱ ἀρτηρίαι, καὶ αἱ φλέβες· τὰ δύο τελευταῖα καλοῦνται καὶ μὲ γενικὴν ὀνομασίαν, αἱ ματηφῶρα ἀγγεῖα.

Εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὡς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ τιτθηφῶρα ζῶα, καὶ εἰς τὰ πτηνά, ἡ καρδία εἶναι σχηματισμένη κατὰ τὸ αὐτὸ σχέδιον. Εἰς δὲ τὰ ἐρπετά, ἰχθύας, καὶ τὰς κατωτέρας τάξεις τῶν ζῶων, τὴν εὐρίσκομεν ποικιλοτρόπως μορφωμένην.

Αἱ παρατηρήσεις μας θέλουν ἀρμόζειν κυρίως εἰς τὰ τιτθηφῶρα καὶ τὰ πτηνά.

Ἡ καρδία εἶναι μέγας τις κοῖλος μῦς, διηρημένος ἐσωτερικῶς εἰς τέσσαρας μεγάλας κοιλότητας.

Εἰς τὰ τιτθηφῶρα εἶναι θεμένη εἰς τὸν θώρακα μεταξὺ τῶν πνευμόνων, καὶ περιτυλιγμένη εἰς ὑμενοειδῆ σάκκον, ὀνομαζόμενον περικάρδιον· εἰς δὲ τὰ πτηνά δὲν ὑπάρχει ὁ κυρίως ὀνομαζόμενος θώραξ, καὶ οἱ πνεύμονες δὲν εἶναι ἐλεύθεροι, ἀλλὰ προσκολλημένοι εἰς τὰς πλευράς καὶ τοὺς σπονδύλους, οὕτω πως πληροῦντες τὰ μεταξὺ τῶν πλευρῶν κοιλώματα. Ἡ καρδία ἐκ τούτου δὲν εἶναι ἀκριβῶς εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοποθετημένη εἰς τὰ πτηνά, ὡς εἰς τὰ τιτθηφῶρα· διαφέρει δὲ εἰς ὀλίγα τινὰ καὶ ὡς πρὸς τὴν κατασκευὴν.

Αἱ τέσσαρες κοιλότητες τῆς καρδίας εἶναι τὸ δεξιὸν ὠτίον, καὶ τὸ δεξιὸν γαστρίδιον, τὸ ἀριστερὸν ὠτίον, ἔτι τὸ ἀριστερὸν γαστρίδιον.

Τὰ ὠτία εἶναι μικρὰ κοῖλα ὠτοειδῆ παραρτήματα ἢ κρεμαστάρια, μὲ μνώδη περιτειχίσματα, ἔχοντα δύναμιν ὀλίγην· φαίνονται δὲ μᾶλλον πλατυσμοὶ τῶν φλεβῶν, αἱ ὁποῖαι τελειοῦν εἰς αὐτὰ, παρὰ εἰδικαί καὶ χωρισταὶ κοιλότητες. Τὰ γαστρίδια σχηματίζουσι τὸ μέγα μέρος τοῦ